

Skolans samlevnads- undervisning kontra HITE-rapporten

Den handledning som skall användas i samlevnadsundervisningen i grundskolan och gymnasium, under kanske många år framåt, är välviligt skriven och bemödar sig om att förmedla en tolerant och vidgad syn på de sexuella frågorna. Den tar samvetsgrant upp alla de problem som brukar tas upp i sådana här handledningar, men den är andefattig och konventionell i sin grundsyn. I stället för gamla tiders tabu mot utomäktenskaplig sex, så är det nu samlag i fasta förhållanden som rekommenderas och anbefalles. allt annat är undantag som man överser med.

Det finns mycket att säga om handledningen. Till närmare behandling vill jag dock ta upp endast en passus och med det vill jag visa hur anmärkningsvärt lätt handledningen tar på viktiga problem.

Så här låter det:

"Det kan vara lämpligt att informera ungdomar vid början av puberteten, både pojkar och flickor, som en skillnad mellan den manliga och den kvinnliga tonåringens förmåga till orgasm. Hos den unge mannen kan psykisk och fysisk sexuell stimulering nästan alltid leda till orgasm så snart han är könsmogen. Hos den unga kvinnan utvecklas denna förmåga i många fall först senare och så småningom."

Med tanke på att flickor genom onani kan få orgasm redan från tre-fyra årsåldern så är det horribelt att prata om att flickornas "förmåga" utvecklas så småningom. Det är inte förmågan det beror på. Flickans förmåga till orgasm är oberoende av könsmognaden. Att hon oftast

inte blir fysiskt tillfredsställd beror på den stimulering, eller snarare brist på stimulering, hon erfar i det traditionella samlaget, vilket ungdomar numera ganska allmänt ägnar sig åt redan från trettonårsåldern.

PETTING

Flickorna hade det faktiskt tio gånger bättre på den tiden man ägnade sig åt s.k. petting i timmar. Då fick flickan i regel både klitoral stimulering och dessutom den fysiska och psykiska närhet i form av kyssar, kramar och smekningar som hon förutsätts önska och vilja ha. I det "vanliga" samlaget fungerar tonår-flickan numera tyvärr alltför ofta enbart som uppsamlare av pojkens ejakulation. Detta förhållande betraktar handledningen som något oundvikligt. En "kort information" om de "sexuella misslyckanden" som ofta inträder under tiden närmast efter sexualdebuten" anser man dock bör ges.

"Det är inte troligt att ett mycket tidigt sexuell förhållande kommer att fungera fysiologiskt väl för flickan del"

är en av de "slutsatser" som handledningen drar med anledning av "skillnaden mellan pojkars och flickors reaktionssätt under de första åren efter könsmognaden." Man utgår ifrån att det beror på hennes "reaktionssätt", att hon i de flesta fall inte får orgasm. Det är självklart att hon inte får orgasm, när hennes stimulering blir lika med noll, när hans "reaktionssätt" är sådant, att han ejakulerar, så fort han kommer in i hennes slida.

Den andra "slutsatsen" man drar av "skillnaden" är att flickan bör veta "att utsikterna till förbättring i framtiden, när hon blivit mera vuxen, är goda". Vad man menar med detta förklaras inte. Menar man, att när hon blir äldre så har hon lärt sig att anpassa sig, lärt sig att kräva lämplig stimulering, resignerat, eller mannen blivit äldre och därmed en bättre älskare? Inte ett ord sägs om detta. Hon har att vänta på bättre tider och därmed basta! Mycket ofta väntar hon tyvärr förgäves.

Om man vet, att flickor har förmåga till orgasm nästan från hur tidig ålder som helst, så är det helt enkelt grymt, att som handledningen gör, släta över det förhållandet, att flickorna i många, många fall och under kanske många år endast får fungera som mottagare av pojkarnas sperma. I stället för att påpeka nödvändigheten av att pojkarna utbildas för samlag, så hoppas man stillsamt att flickorna skall dra sig undan när de upptäcker att de inte är nöjda.

Handledningen är mån om att betona, att synpunkterna på "skillnaden" i "reaktions-sätt" inte innebär "något påstående att kvinnans förmåga till orgasm är den dominerande aspekten i ett förhållande". (Tror jag det: Om det gällde hans förmåga skulle det säkert låta annorlunda). Nej, man får givetvis inte glömma att "en lång rad andra personliga faktorer har avgörande betydelse för hurudan relationen blir." Med dessa "andra personliga faktorer" menar handledningen sannolikt "trofasthet", "vänlighet", "ömhet", "beskydd", "smekningar" m.m. Hur ofta får hon det i stället? Och har inte pojken också behov av det? I handledningen nämns inte ett ord om, att om inte den sexuella relationen gick ut på det traditionella vaginala samlaget, så skulle flickan kunna få en orgasm medan pojken fick nöja sig med "andra personliga faktorer".

P-PILLER

Man kan ju faktiskt undra varför en flicka skall äta p-piller under kanske ett tiotal år utan att ha någon fysisk behållning av samlaget. Kanske är av sexuell upphetsning men ingen avklingande utlösning, inga möjligheter att prä-

va vad hon egentligen skulle kunna uppnå. Sperman är ju egentligen killarnas problem. Om det förutsätts att flickorna i de flesta fall inte har något utbyte av samlaget så finns egentligen inget skäl att de skall ha samlag. Och har killarna så svårt att hålla erektionen under de tidiga tonåren, så borde de inte ha samlag utan ejakulera genom onani.

Det finns ingen anledning att flickan skall förstöra sig med p-pillar eller gå igenom aborter för något som hon inte har fysisk glädje av. Värme, ömhet, smekningar och allt det andra kan pojkar och flickor (också vuxna) få på andra sätt genom lekar, kramar, kroppslig kontakt med både det egna och det motsatta könet. Kommer vi fram till att vi inte kan umgås på det sättet, är det tid att vi undersöker varför.

Det är endast vår västerländska förkärlek för "tvåsamhet" mellan tjej och kille, som förutsätter att det är just genom penis i vagina man måste söka "värme, närhet och gemenskap". Det är en romantisk dröm om det totala uppgåendet i sin andra halva, som leder till så groteska förhållanden att man ofta tror att den andra halvan är vilken som helst man möter. Och märk att drömmen om detta uppgående i den andra halvan till nittionio procent är flickornas.

ONANI

Varför uppmärksammar inte handledningen tonåringar att onanera tillsammans, kramas, dansa och leka och därigenom få sexuell och erotisk stimulans och glädje? Fysiskt kan de inte förlora något alls på det. Orgasmer genom onani är mer koncentrerade och starka än orgasmer genom samlag, åtminstone för flickor. Psykiskt kan de vinna mycket på det, genom att de då ägnar sig åt smekningar och kroppskontakt, inte som "förspelet" till det vaginala samlaget, utan som en glädje och en lustupplevelse värdefull i sig.

Handledningen framhåller det vaginala samlaget i en fast relation som det enda saliggörande, därför att den förespråkar och sitter fast i ett sexualreproduktivt tänkande, trots att samhället har accepterat födelsekontroll, och trots allt tal om överbefolkningens problem. Man orkar helt enkelt inte se människorna som enbart sexuella

varelser, allrahelst inte kvinnorna, utan man envisas med att i första hand vilja se dem som presumtiva föräldrar. Man är rädd för att skilja sex och barnalstring åt - för tänk om människorna då inte alls bryr sig om att skaffa barn. Man glömmer då bort att sex omöjligt kan ersätta allt annat och uppfylla hela livet. Självbevarelsedriften, omhändertagandebehovet och evighetslängtan försvinner inte för att man inte alltid har vaginalt samlag. Men framför allt är man rädd för "lösaktighet" och för att upplösa den samhällskontroll och det könsrollsmönster som de traditionella parförhållandena med dess sexuella relationer utgör.

Sedan jag läst "Samlevnadsundervisning" läste jag "Hite-rapporten" och då framstod den bok, som kanske ett tiotal år framåt skall ligga till grund för skolans undervisning, som fruktansvärt grå, trist, glädjelös, andefattig, konventionell och rent ut sagt tråkig. Jag såg en oändlig rad av mekaniska samlag framför mig: förspelet, plåtå, orgasm och avslappning. Allt styrt efter den manliga orgasmens begränsande mönster. I Hite-rapporten exploderar det på varje sida. Där är som om eldslågor brinner och flämtar och brinner på nytt.

Det är inte för inte som cirkeln i gamla tider betraktades som den skönaste och mest fulländade av alla former, som de urgamla mandala-symbolerna är cirklar eller fyrkanter i vilka cirklar ingår. Det är inte för inte som mandalen, en av mänsklighetens arketyper, avbildar cirklande rörelser mot en mittpunkt från vilken nya cirklar utgår och som mandalen (cirkeln) är symbolen för att den splittrade personligheten förvandlats till en helhet. Mandalan är cirkeln som bär hela kosmos i sig.

Om den falloscenterade stötrörelsen, som inte ens är naturlig för mannen, men som är typisk för vårt krigiska och aggressiva samhälle också i samlaget byts ut mot evighetssymbolen, den cirklande rörelsen, oftast använd i kvinnlig onani, blir det till gäljdel för både män och kvinnor.

Ett exemplar av Hite-rapporten till varje elev i högstadiet och gymnasiet!

Hjördis Levin

